

"Gazeta Lwowska" z dodatkiem urzędowym wychodzi codziennie o 3ciej godzinie po południu, z wyjątkiem świąt uroczystych i niedziel.
Prenumerata wynosi z przesyłką pocztową na rok cały 15 złr. 60 c., na kwartał 3 złr. 90 c., na miesiąc 1 złr. 30 c. Miejsce na rok 12 złr. na kwartał 3 złr., na miesiąc 1 złr.

GAZETA LWOWSKA.

Za inseraty i artykuły nadesłane od jednego wiersza: pierwszy raz 6 c., drugi i trzeci po 5 c. Należytość sędziowa od każdej insercyi 30 cent.
Przesyłki (franco) odbiera Administracja Gazety Lwowskiej. Numer pojedynczy w Expedycyi Gazety. (Ulica Wałowa Nr. 370) 5 c.
Reklamacye wolne od opłaty pocztowej.

Nr. 94.

Wtorek 23. Kwietnia 1867.

Rok wydania 57.

Cześć urzędowa.

Minister sprawiedliwości nadał opróżnioną przy sądzie obwodowym w Tarnowie posadę sekretarza rady tamtejszemu adjunktowi sądu obwodowego Władysławowi Łopackiemu.

C. k. wyższy sąd krajowy w Krakowie mianował prowizorycznymi adjunktami sądowymi: aktuaryusza Marcina Sajduka przy sądzie powiatowym w Bochni, aktuaryusza Michała Krzczowskiego przy sądzie powiatowym w Oświęcimiu i aktuaryusza Seweryna Czerlunczakiewicza przy sądzie powiatowym w Limanowy.

Z c. k. wyższego sądu krajowego.
Kraków, 9. kwietnia 1867.

W myśl najwyższych patentów z 21go marca 1818 i 23. grudnia 1859 odbędzie się dnia 1. maja b. r. o godzinie 10tej przed południem w domu bankowym przy ulicy Singera 438. i 459. losowanie danego długu państwa.

Zaraz potem odbędzie się 14. losowanie numerów wygrywających obligacyi długu państwa pięćprocentowej pożyczki loteryjnej z r. 1860.

Z c. k. dyrekcji długu państwa.

Cześć nieurzędowa.

Wyciąg z protokołów posiedzeń Wydziału krajowego z 7., 15., 22. lutego, 8., 13., 22., 23., 26. i 30. marca, 2., 9., 13., 15. i 16. kwietnia 1867.

Na wsparcie dla pogorzalców gminy Chocholowa przeznaczono z datków dobroczynnych kwotę 100 złr., której rozdzieleniem zajął się Wy. Łomnicki z Waręża.

Na dostarczenie potrzebnych rekwizytów do ratowania powodzią Sanu zagrożonej ludności powiatu Rozwadowskiego, udzielono z funduszu krajowego zaliczkę 800 złr. do wyrachowania, z zastrzeżeniem pertraktacyi co do obowiązku ponoszenia podobnych wydatków.

Kuratorji literackiej zakładu narod. im. Ossolińskich wydano absolutoryum na złożone rachunki za rok 1865.

Asygnowano zasiłek przyzwolony przez sejm dla zakładu ciemnych we Lwowie i delegowano członka Wydziału krajowego p. Pietruskiego do przeprowadzenia rokowań względem stosunku zwierzchniczego nad tymże zakładem.

Jako jednorazowe wsparcie dla mającej wejść w życie giełdy we Lwowie, udzielono kwotę 500 złr. w. a. z funduszu krajowego.

Prezydium Namiestnictwa donosi, że Najjaśn. Pan najwyższem postanowieniem z 31. stycznia 1867 racyj zatwierdził uchwałę Sejmu krajowego, którą uchwalono dodatku do podatków na r. 1867 a to 51 c. od 1 złr. podatków stałych dla funduszu indemnizacyjnego, a 15 c. dla funduszu krajowego.

C. k. krajowa dyrekcya skarbu udzieliła Wydziałowi krajowemu reskrypt ministerstwa finansów z dn. 29. stycznia 1867 l. 3798, którym ministerstwo skarbu nieuwzględniło przedstawienia Wydziału krajowego wniesionego na mocy uchwały sejmowej z 29. grudnia 1866. względem zwolnienia opłaty podatku konsumcyjnego od bydła bitego na wspólną potrzebę.

Na petycję gminy Winniki wniesioną do Sejmu, nakładania opłat na cele gminne od konsumcyi trunków, odpowiedziano, iż w duchu ustawy konsumcyi do podatku konsumcyjnego mogą być nakładane tylko na opłacającego podatek, ale nie na konsumentów.

Przyzwolono na wcielenie obszaru dworskiego Jańszcze do gminy.

Z powodu złożenia mandatu poselskiego przez p. Karola Piwockiego wezwano Prezydium Namiestnictwa o rozpisanie nowych wyborów w okręgu wyborczym gmin wiejskich powiatów Lwów, Szczerzec, Winniki.

W celu ułożenia odpowiedniego systemu dróg krajowych wezwano ministerjum spraw wewnętrznych dla Węgier o udzielenie mapy dróg ku Galicyi prowadzących, przy czem udzielono temuż ministerjum mapę drogową Galicyi.

Uchwaloną przez wysoki Sejm dotacyę 1200 złr. dla wysłania ludzi fachowych na wystawę paryżką, postanowiono udzielić pp. Strzeleckiemu i Żmurce profesorom akademii technicznej we Lwowie z obowiązkiem zbadania urządzeń szkół technicznych, realnych i przemysłowych za granicą i zdania sprawy z odnośnych spostrzeżeń.

Przyzwolono na połączenie się gmin Dęba, Rosolia, Alfredówka i Tarnowska Wola.

Ponieważ Najjaśn. Pan nie racyj przyzwolił na uwolnienie domów nowo wybudowanych i przebudowanych od dodatków do podatków dla funduszu indemnizacyjnego z powodu, iż tenże w biernym stanie się znajduje, uchwalili Wydział krajowy wstrzymać ogłoszenie odnośnej uchwały sejmowej, mieszczącej w sobie także uwolnienie od opłaty dodatków do podatków dla funduszu krajowego.

Tymczasowe zastępstwo zarządcy szpitalu głównego we Lwowie poruczono p. Adolfowi Gelinek.

Opróżnioną posadę pierwszej akuszerki w oddziale położniczy szpitalu lwowskiego nadano p. Gabryeli Patyńskiej.

Jego Exc. Agenor hr. Gołuchowski zawiadomił Wydział krajowy, iż opróżnione stypendya z fundacyi ś. p. Jana Żurakowskiego nadał uczniom: Czesławowi Niewiadomskiemu, Mieczysławowi Dajewskiemu, Zenonowi Korolkiewiczowi, Andrzejowi Knapczyńskiemu i Zygmuntovi Jaworskiemu, którym asygnowano stypendya.

Przyjęto do wiadomości udzielony przez Prezydium Namiestnictwa reskrypt ministra skarbu z 25. grudnia 1866, wedle którego p. minister nie odmówił przedłożenia Najjaśn. Panu petycji uchwalonej przez Sejm dnia 26. marca 1866 o zniżenie o jedną trzecią część ceny soli dla ludzi i dla bydła w Galicyi.

Realność położoną w Kulparkowie nabytą przez c. k. Namiestnictwo na cel budowy domu obłąkanych dla wchodniej części Galicyi odebrał Wydział krajowy dnia 29. marca 1867 przez delegata p. Grocholskiego pod zarząd reprezentacyi krajowej. Z uwagi, iż fundusze przeznaczone na budowę domu obłąkanych dotąd nie zostały oddane Wydziałowi, zatem budowa w roku bieżącym nastąpić nie może, wydzierżawiono rzeczoną realność na r. 1867 pod korzystniejszymi niż dotąd dla funduszu warunkami.

C. k. ministerjum zatwierdziło umowę zawartą między Wydziałem krajowym a c. k. Rządem, w skutek której na przyszłość zmiany w należytościach za leczenie ubogich chorych czynić będzie Wydział krajowy tylko za porozumieniem się c. k. Namiestnictwa.

Przedłożono c. k. Namiestnictwu do zatwierdzenia akt fundacyi stypendyjnej Michała Jana Włochowicza, którym tenże realność swą w Skałacie położoną przeznaczył na stypendya dla uczniów z miasta Skałatu.

Przyjęto prawa i obowiązki na Reprezentacyę krajową wypływające z aktów fundacyi stypendyjnych imienia J. Exc. Agenora hr. Gołuchowskiego dla mieszkańców powiatu Radymiańskiego i miasta Krakowca.

Akt fundacyi stypendyów ś. p. Ignacego Krzczunowicza dla uczniów szkoły Dublańskiej przedłożono c. k. Namiestnictwu do zatwierdzenia.

Przyzwolono na wcielenie obszarów w graniach wsi Pstrągowa położonych, a do Wojciecha Sawickiego, Antoniego Jordana i Franciszka Tymowskiego należących do gminy Pstrągowa.

Zatwierdzono uchwałę Rady gminnej miasta Jarosławia, którą takowa postanowiła w celu przystąpienia do banku hipotecznego z kapitałem 10.000 złr. sprzedać obligacye należące do zakładowego majątku gminy.

Testament ś. p. Waleryana, Krzczunowicza, w którym tenże legował 6000 złr. na utworzenie stypendyów dla externistów szkoły Dublańskiej, udzielono komitetowi Towarzystwa gospodarczego.

Stypendya pedagogiczne po 63 złr. rocznie dla 6 kandydatów stanu nauczycielskiego w Krakowie a dla 2 kandydatów w Tarnowie nadano uczniom krakowskim: Piotrowi Łączka, Ludwikowi Gawlickiemu, Arturowi Grötchel, Stanisławowi Sołtysikowi, Genowefie Uiberle i Maryi Zawadzkiej; tudzież Tarnowskim: Karolowi Riegerowi i Maryi Gołębiowskiej.

Rozpisano konkurs celem obsadzenia posady prymaryusza oddziału obłąkanych głównego szpitalu lwowskiego.

Udano się do c. k. Namiestnictwa z propozycją ażeby zarząd dróg ze względu, iż drogi krajowe i obwodowe niebawem winny przyjść pod zarząd organów autonomicznych, pozostawiony był tymczasowo naczelnikom powiatowym mającym siedziby w miejscach dawnych obwodowych Władz.

Przyjęto do wiadomości uwiadomienie Prezydium Namiestnictwa o udzielonej dnia 14. marca 1867. Najwyższej sankcyi ustawie o zmianie §§. 15 i 28 gminnej ord. wybor. dla miasta Brodów.

Wezwano Radę gminną miasta Lwowa do przystąpienia do rokowań, w sprawie zwolnienia fundacyi hr. Skarbka od obowiązku zabezpieczonego na rzecz miasta, dawania niemieckich przedstawień scenicznych w teatrze hr. Skarbka.

C. k. Namiestnictwo zawiadamia, iż dla gmin Brandwica, Księża kolano, Jartkowice, Brzeczycza długa, Brzeczycza okrągła, Dąbrowa i Kępa, które do wyboru Rad gminnych przystąpić nie chciały, ustanowiono zawiadowcę dla spraw tychże gmin za wynagrodzeniem o rocznych 500 złr.

Udano się do ministerjum spraw wewnętrznych dla Węgier o spieszne wykończenie budowy drogi z Toronyi w Węgrzech do Wyszkowa w Galicyi.

Zatwierdzono uchwałę Rady gminnej Bohorodczan, którą nałożono 35% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa na cele gminne.

Przyzwolono na połączenie gmin Guzikówka i Krosno tudzież Zimnawoda i Dobrzecowa.

Wedle uwiadomienia Prezydium Namiestnictwa nie racyj Najjaśniejszy Pan postanowieniem z 30. marca 1867 udzielił sankcyi uchwalonemu przez sejm statutowi gminnemu dla miasta Lwowa, a to z powodów, że w tym statucie nie zachowano przepisu art. XI. ustawy zasadniczej o urządzeniu gmin z dnia 5. marca 1862, że nie wzięto do statutu postanowienia, jako gmina ma załatwiać w swym obrębie wszystkie sprawy, należące do zakresu działania politycznej władzy powiatowej i utrzymywać tym celem potrzebne urzędnicy i zakłady, a nareszcie, ponieważ nie zachodzi się w Statucie postanowienie, że stali urzędnicy gminy mają być wydaleny ze służby dla tych samych powodów, dla których urzędnicy Państwa przy Władzach administracyjnych ulegają wydaleni ze służby.

Z powodu licznych prośb reprezentacyi gminnych o zaprowadzenie opłat targowych na cele gminne udano się, gdy przyzwolenia tego rodzaju opierają się ustawie przemysłowej, pośrednicząco do c. k. Namiestnictwa.

Zatwierdzono nowy wymiar emerytury dla p. Anieli Aszpergerowej o rocznych 840 złr., z której to kwoty p. Aszpergerowa wyznaczyła 12 złr. jako dożywotni miesięczny datek dla wiekiem złamanej przy dawniejszej scenie polskie wielce zasłużonej, jednak do emerytury prawa nie mającej artystki pani Salowej.

Uchwalono petycję do Najjaśniejszego Pana o urzeczywistnienie w najbliższej przyszłości najłaskawiej w r. 1865 powziętego, najwyższego postanowienia względem przeznaczenia dochodu z przyszłej loteryi państwowej na rzecz budowy domu obłąkanych w Krakowie.

Gazeta wiedeńska z d. 21. b. m. podaje patent cesarski z d. 20. kwietnia b. r. który z odwołaniem się do przedłożenia rządowego z 11. lutego podającego do wiadomości postanowienie z d. 4. lutego b. r. powołuje Radę państwa na d. 20. maja 1867 do Wiednia.

Zarazem zawiera Gazeta wiedeńska dwa najwyższe pisma odręczne, z których jeden z d. 18. h. m. uwalnia barona Wüllerstorfa od posady ministra handlu i gospodarstwa społecznego nadając mu wielki krzyż orderu Leopolda z uwolnieniem od tax, a drugi z d. 20. h. m. porucza Baronowi Becke tymczasowe kierownictwo tegoż ministerstwa, pozostawiając mu nadal kierownictwo ministerstwa skarbu.

Członkowie rady państwa w Wiedniu zamieszkali odbywają gorliwe narady nad węgierskim elaboratem ugody. Konferencye mają głównie na celu zasięganie informacji i o ile przy poufnej ich naturze sądzić o nich można, doprowadziły do powszechnego uznania, iż rada państwa, jak teraz zwołana została, bez względu na kompetencję swoją przystąpić może do rewizji konstytucji, jakiej wymagają propozycje węgierskie, uznano jednak powszechnie, iż węgierski elaborat zawiera wiele niedokładności pod względem finansowym, wyjaśnienie zaś tych niedokładności musi być przedwstępny warunkiem ugody. Gdy zaś dzięki gościnności liberalnego jednego członka izby panów, kilku deputowanych wiedeńskich mieli sposobność pomówienia przez kilka godzin z prezesem węgierskiej rady ministrów o kwestyach politycznych i takowe kwestye z nim przedyskutować mogli, przeto na tej drodze postąpiło znacznie wyjaśnienie stanowiska stronnictw przed rozpoczęciem parlamentarnej dyskusji.

Telegram z Berlina z dnia 20. kwietnia donosi, iż z Paryża zapewniają jako o rzeczy pewnej, że obecnie mocarstwom pośredniczącym udało się wynaleść w kwestyi luxemburskiej podstawę do ugody, która przez Francję przyjęta już została. Cesarz Napoleon oświadczyć miał margrabiemu de Moustiers, iż zgadza się na pokojową politykę Rouhera.

Z powodu powyższego telegramu „Wiener Abend Post“ pisze co następuje:

„Między telegramami jakie nadeszły znajduje się doniesienie z Berlina, zapowiadające jako rzecz pewną, pokojowe załatwienie kwestyi luxemburskiej.“

„Możemy z dobrego źródła poświadczyć, iż usiłowania mocarstw pośredniczących trwają ze wszelkich stron i żadną miarą jako płonne uważane być nie mogą, dodamy jednak, iż telegram z taką pewnością orzekający, zdaje nam się za nadto optymistyczny.“

„Musimy zresztą ponownie zrobić uwagę, iż nie można dowierzać temu, co dzienniki o sposobach pośrednictwa donoszą. Łatwo pojąć, iż żaden rząd nie będzie ogłaszał szczegółów w tym kierunku, gdyż właśnie takowe głoszenie osłabiłoby mogło widoki pośrednictwa. Co zaś szczególnie rządu austriackiego dotyczy, nie będzie on zapewne żywił przedwczesne nadzieje co do skutku usiłowań mocarstw pośredniczących, rząd austriacki stanowczo jednak zaprzeczyć musi jakoby propozycya jego tu lub owdzie nieprzychylnego doznać miały przyjęcia.“

O zbrojeniu marynarki pruskiej pisze „Magd. Ztg.“: Powołanie do służby prawie całej pruskiej siły morskiej na ćwiczenia, naznaczone na morzu Bałtykiem uważane być może za więcej, niż za przypadkowe zejście się z konjunkturą polityczną. Prusy znajdują się przez to w możności przeprowadzenia części swych okrętów, zanim Sund może być przez eskadrę francuską, lub też nawet przez sojusz francusko-duński zamknięty zostanie, na morzu Północnym ku obronie wybrzeżów północnych, w razie wojny francusko-niemieckiej najbardziej zagrożonych, i ustawienia swych okrętów przy ujściach Elby, Wезery i Ems, jako też w porcie Jady. W razie wojny przyszłoby zapewne do zaatakowania owych wybrzeżów, lub też księstw nadelbiańskich, zaatakowania, wspartego przez armię lądową. Jak bacznie prowadzone były zeszłej jesieni przyspieszone roboty fortyfikacyjne na Sundewitt i Alsen, tudzież w porcie kilońskim, nie można w obec zawikłań, jakie się nagle pojawiły, zapoznać. W tych dniach zresztą wyjechał generał-inspektor pierwszej inspekcji inżynierskiej do księstw nadelbiańskich, ażeby prócz nowo utworzonego 9. batalionu pionierów odbyć inspekcję nad tamtejszemi fortyfikacyami. Również próby odbywające się obecnie na morzu bałtyckim z 72 fun-

townemi działami nowej konstrukcyi policzyć należy do środków ostrożności, ponieważ podobne próby zwykły się odbywać dopiero w drugiej połowie lata. Przedewszystkiem owe działa monstrualne służyć mają do uzbrojenia wybrzeży. Próby z torpedos z machinami piekielnymi, używanymi ze skutkiem w ostatniej domowej wojnie amerykańskiej wielokrotnie, a mianowicie w celu zabezpieczenia miejsc nad wybrzeżem położonych i portów, odbywano już przeszłej jesieni pod Berlinem i prócz tego prawdopodobnie na morzu Bałtykiem. Pojedyncze wiadomości prywatne i inne oznaki nie mniej pozwalają wnosić, że czynią się przygotowania do zbrojenia fortec nadreńskich. Przez wezwanie do korpusów pruskich 22 batalionów landwery, utworzonych w świeżo do Prus anektowanych krajach, dokończono wzmocnienie armii pruskiej. Równocześnie donoszą o zawarciu konwencji wojskowej z Hessen-Darmstadt. Dywizya heska przyłączona została do XI. korpusu armii pruskiej, lecz zapewne na tak długo, dopóki wojskowa konwencya z Badenią nie przyjdzie do skutku. Przez wymienione urządzenia armia związkowa powiększona została o 120.000 żołnierzy zdatnych do boju.

Pruski „Staatsanzeiger“ w dniu 20. kwietnia ogłosił rozporządzenie, zwołujące na dzień 29. kwietnia obie izby sejmowe.

„Norddeutsche allgemeine Zeitung“ zaprzecza wiadomości, iż sejm północno-niemiecki w wrześniu zwołany być ma.

Ogłoszeniem saskiego ministerium sejm saski zwołany został na dzień 29. kwietnia.

„La France“ pisze pod dniem 20. kwietnia: Po mowie H. Bismarka Prusy nie wyjawily w żadnym dyplomatycznym dokumencie dalszych swoich zamiarów. Spodziewać się można, że pojednanie nie straciło wszelkiego podobieństwa do prawdy, że dyplomatyczna interweneya Europy nie natrafi na nieprzyjomalne pretensye.

Jeżeli Prusy ustąpią z Luxemburga, to ustąpią nie z powodu, iż Francya tego żąda, lecz dla tego, że traktaty zostały podarte. Gdyby zaś pomimo usiłowań naszych pośredniczących wojna wybuchnąć miała, to chyba że w Berlinie pragną wojny z taką samą wytrwałością, z jaką wszędzie indziej unikać jej chcą.

„La France“ zaprzecza wiadomości przez „Memorial diplomatique“ podanej, iż Prusy w żadnym razie z Luxemburga nie ustąpią.

„Patrie“ powiada: Austria, Rosya i Anglia mają niepłonną nadzieję zadowalniającego załatwienia. Depesze z Wiednia zapewniają, iż Austria zabiera się do wystosowania, lub właśnie co wystosowała, pierwsze zgłoszenie się do Paryża i Berlina w sprawie Luxemburskiej.

„Patrie“ dowiadyuje się z Sztokholmu, że i rząd szwedzki wydał rozkaz utworzenia eskadry ewolucyjnej, która ma się składać z dwóch fregat i dwóch korwet pancernych, tudzież fregaty parowej i w ciągu lipca przybyć ma do portów w Breście i Cherbourg.

Dzienniki warszawskie ogłaszają następujący ukaz do rządzącego senatu względem zniesienia odrębnych władz finansowych w Królestwie Polskiem: Przyjąwszy za ogólny cel przedsięwziętych przez nas przekształceń w cywilnej organizacyi i zarządzie Królestwa Polskiego, zupełne zlanie się tej części państwa naszego z innemi jego częściami, i uznawszy dla tego koniecznym, stopniowo ale bezwzględnie znieść wszystkie istniejące w Warszawie komisye rządowe również jak radę administracyjną i inne władze centralne, z poddaniem miejscowych w każdej gałęzi zarządów pod władzę odpowiednich ministerstw, poruczyliśmy ułożenie szczegółowych co do wykonania tego projektów ministrom, w wydziale każdego z nich, i naszemu w Królestwie namiestnikowi.

Obecnie, roztrząsawszy ułożone przez ministra finansów, po porozumieniu się z namiestnikiem w Królestwie, projekta o porządku oddania pod władzę ministerstwa finansów, tych wydziałów finansowego tam zarządu, które po przejściu pod władzę tego ministerstwa zarządu dochodów z akcyzy i kas, znajdują się, jeszcze w zawiadywaniu komisji rządowej skarbu i zatwierdziwszy wnioski w tym przedmiocie komitetu do spraw Królestwa Polskiego, rozkazujemy: wszystkie pozostające jeszcze zewnątrz władzy ministerstwa finansów wydziały finansowego zarządu w guberniach Królestwa poddać pod bezpośrednie zawiadywanie wspomnianego ministerstwa na następujących zasadach:

1. Komisję rządową puzychodów i skarbu w Królestwie Polskiem i urząd dyrektora głównego przysiadającego w tej komisji znieść.

2. Do czasu utworzenia miejscowych w guberniach Królestwa Polskiego finansowych władz, na zasadach zgodnych z istniejącymi w cesarstwie władzami tego rodzaju, bliższe zawiadywanie temi wydziałami zarządu finansowego, które zostają pod władzą znoszonej komisji skarbu, poruczyć pod bezpośredniem zwierzchnictwem ministra finansów, czasowo, osobnemu urzędnikowi przez nas na przedstawienie ministra finansów mianowanemu.

3. Dla odbywania czynności będących obecnie obowiązkiem znoszonej komisji skarbu, poddać pod władzę zawiadywającego zarządem finansowym w Królestwie obecny skład osobisty wydziałów wspomnianej komisji. Zarząd ten w prowadzeniu i rozstrzygnięciu spraw, również jak w stosunkach z miejscowymi finansowymi i innymi władzami, ma się kierować przepisami, zachowywanymi w znoszonej komisji. Również i inne miejscowe władze i instytucye mają pozostawać względem wspomnianego zarządu, w takich samych stosunkach, w jakich znajdowały się w znoszonej komisji.

4. Sprawy podlegające rozstrzygnięciu wyższych władz, zawiadywający finansowym w Królestwie zarządem przedstawia, stosownie do potrzeby, ministrowi finansów lub komitetowi urządzającemu w Królestwie. W wypadkach, potrzebujących naszej decyzji, minister finansów przedstawia nam do zatwierdzenia ustanowioną drogę.

5. ministrowi finansów porucza się wydanie zaraz rozporządzeń co do jak najspieszniejszego wygotowania szczegółowych projektów praw dla ostatecznej organizacyi miejscowych w guberniach Królestwa Polskiego władz finansowych, również jak i projektów co do sposobu oddania pod władzę ministerstwa finansów, oddzielnych wydziałów finansowego w Królestwie Polskiem zarządu, niepodwładnych komisji skarbu.

6. Wszystkie rozporządzenia co do wprowadzenia w wykonanie niniejszego ukazu naszego, poruczyć ministrowi finansów i naszemu w Królestwie namiestnikowi, któremu pozostawia się przedsięwzięcie właściwych środków, aby miejscowe władze i instytucye okazywały należytą pomoc zarządowi finansowemu, wypełniając wszystkie jego prawne wymagania.

Senat rządzący nie zaniedba wydać właściwych rozporządzeń dla wykonania niniejszego naszego ukazu.

Na oryginale własną Jego Cesarskiej Mości ręką podpisano:

Alexander.

W St. Petersburgu, 28. marca 1867 roku.

Cesarz Napoleon w dniu 20. kwietnia po południu, bez poprzedniego zapowiedzenia swych odwiedzin, racy był zaszczyścić bytnością swoją część wystawy dla machin austriackich przeznaczoną. Hr. Wickenburg miał zaszczyt oprowadzenia go. Jego Cesarska Mość wyraził się bardzo przychylnie o wystawie i kupił jedną kasę Wertheima i kuźnię jednogolową, Szallera. Hr. Wickenburg przedstawił Jego Cesarskiej Mości kilku obecnych exponentów, a mianowicie pp. Schmieda, Wertheima i kierującego inżyniera Wottwica, do których Cesarz w łaskawych słowach przemówił.

„Constitutionnel“ zaprzecza doniesieniu niektórych dzienników, jakoby lekarze mieli zalecić Cesarzowi francuskiemu kąpiele w Kreuznach; słabość Cesarzowicza nie jest bowiem organiczną, lecz była tylko skutkiem kontuzji przez spadnięcie z konia.

„Temps“ donosi z Paryża, że król Belgijski odjechał d. 18. b. m. i ma przenoćować w zamku Laeken a nazajutrz wraz z królową udać się do Berlina na zaślubiny hrabiego Flandryi z księżniczką Maryą Hohenzollern Sigmaringen. Przed odjazdem król Leopold miał w Tuileryach długą konferencyę z cesarzem.

W drugim procesie dziennika „Liberté“ pan Girardin skazany został na karę pieniężną w sumie 5000 franków, drukarz Jerriére na 1000 franków. Artykuł inkryminowany, który miał tytuł „Co kosztuje powiedzieć prawdę“ wspomina o karze wyznaczonyj wydawcy w poprzednim procesie. W wyroku powiedziano, że p. Girardin skazany został nie za prawdę, lecz za zarzuty nieuzasadnione i za podburzanie przeciw rządowi. Podburzanie skonstatowano

